

Arrest

nr. 173 889 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2016 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Azeri afkomstig uit Ouroumiye. U hebt wiskunde gestudeerd aan de universiteit en werkte in Iran als leerkracht. U bent op 4/12/1390 (Iraanse kalender, 23 februari 2012 in de Westerse kalender) gehuwd met S. M. (...) (O.V. (...)), een Iraniër die in België geregulariseerd werd en die u had leren kennen via een collega. Er was tussen uw en zijn familie afgesproken dat u binnen de zes maanden na het huwelijk op legale wijze naar België zou reizen waar u met uw echtgenoot zou wonen. U diende begin 2013 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade met het oog op gezinshereniging. Deze werd niet toegekend omdat uw echtgenoot, op het ogenblik van jullie huwelijk in

Iran, nog gehuwd was met een Belgische vrouw, van wie hij ondertussen gescheiden is, en uw huwelijk als bigamie en aldus als rechtsongeldig werd beschouwd. U kon daardoor geen aanspraak maken op een visum voor gezinshereniging. U diende eind 2013 een tweede aanvraag in maar deze werd opnieuw geweigerd. In augustus 2015 slaagde u er in een visum van 15 dagen voor Tunesië te verkrijgen. U reisde van Teheran naar Tunis en van Tunis naar Brussel met het vliegtuig, samen met uw echtgenoot. U diende een asielaanvraag in in België op 29 september 2015. U meent dat u niet terug kan keren naar Iran omdat uw vader niet wil dat u thuis blijft wonen en u noch uw echtgenoot een woning in Iran bezitten of kunnen huren. U hebt nooit problemen gekend met de Iraanse autoriteiten. Uw echtgenoot reisde de voorbije jaren meerdere keren heen en terug naar Iran en heeft ook nooit problemen gekend met de Iraanse autoriteiten. In België diende u reeds een aanvraag in bij de Iraanse ambassade om te mogen werken als leerkracht op een Iraanse school in Brussel. U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw shenasnameh (geboorteboekje), mellikaart (identiteitskaart) en huwelijksakte, uw paspoort, de shenasnameh en het paspoort van uw echtgenoot, document in verband met uw tewerkstelling als leerkracht in Iran, de twee negatieve beslissingen inzake uw visumaanvragen bij de Belgische ambassade, uw Iraans verzekeringsboekje, een vertaling van uw geboorteakte, een vertaling van een bewijs van goed gedrag en zeden, een attest van de Belgische mutualiteit Solidaris, een aanvraag tot gezinshereniging opgesteld door uw advocaat en documenten in verband met uw werk in Iran.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Iran hebt verlaten om bij uw echtgenoot, die in België een verblijfsvergunning heeft maar eveneens over een geldig Iraans paspoort beschikt, te kunnen zijn (CGVS, p. 7). Uw vrees ten opzichte van Iran bestaat eruit dat u noch uw echtgenoot er over een verblijfplaats beschikken (CGVS, p. 6-7). Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn echter van louter persoonlijke en socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U had in Iran immers een job als leerkracht en was aldus in staat om uzelf te onderhouden (CGVS, p. 4). Uw echtgenoot keerde regelmatig terug naar Iran, kende daarbij nooit problemen met de autoriteiten, en verbleef telkens bij zijn ouders (CGVS, p. 6-7). Dat jullie noch bij uw, noch bij de ouders van uw echtgenoot terecht zouden kunnen weerhoudt jullie er niet van om zelf een woning te huren. Dat uw loon in Iran niet voldoende zou zijn en uw echtgenoot ondertussen België gewend is en niet zeker is van een job in Iran (CGVS, p. 6-7), zijn eveneens motieven die geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de criteria bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u aanhaalde nooit problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 7). U diende zelfs een aanvraag bij de Iraanse ambassade te Brussel in om als leerkracht voor een Iraanse school te werken (CGVS, p. 5, 7).

Inzake uw wens om bij uw echtgenoot in België te komen wonen dient opgemerkt te worden dat u de hiertoe geëigende procedure dient te volgen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw shenasnameh, mellikaart, paspoort en huwelijksakte, de vertalingen van uw geboorteakte en uw attest van goed gedrag en zeden alsook de shenasnameh en paspoort van uw echtgenoot bevatten persoonlijke gegevens die hier niet betwist worden. Uw Iraans verzekeringsboekje, het attest van de Belgische mutualiteit, de weigeringsbeslissingen van de Belgische ambassade inzake uw visumaanvragen, de aanvraag tot gezinshereniging die uw advocaat in België heeft ingediend en de documenten in verband met uw werk in Iran zijn op zich niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij nagelaten heeft te motiveren waarom geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. Verzoekende partij haalt aan dat zij meerdere keren tevergeefs geprobeerd heeft om zich te herenigen met haar echtgenoot in België. Ze werd onder druk gezet door haar vader en mocht niet meer bij hem verblijven, noch bij haar schoonmoeder. Uit angst heeft zij overigens haar vader niet de waarheid verteld over de wijze waarop zij naar België reisde. Haar vader denkt dat zij met een geldig visum naar België is gekomen in het kader van de procedure gezinshereniging. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat verwerende partij eveneens nagelaten heeft om te motiveren waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2.2.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij wel degelijk rekening gehouden werd met de persoonlijke toestand van verzoekende partij, doch werd geoordeeld dat de door verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de criteria bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van volgende redenen: *“U verklaarde dat u Iran hebt verlaten om bij uw echtgenoot, die in België een verblijfsvergunning heeft maar eveneens over een geldig Iraans paspoort beschikt, te kunnen zijn (CGVS, p. 7). Uw vrees ten opzichte van Iran bestaat eruit dat u noch uw echtgenoot er over een verblijfplaats beschikken (CGVS, p. 6-7). Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn echter van louter persoonlijke en socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U had in Iran immers een job als leerkracht en was aldus in staat om uzelf te onderhouden (CGVS, p. 4). Uw echtgenoot keerde regelmatig terug naar Iran, kende daarbij nooit problemen met de autoriteiten, en verbleef telkens bij zijn ouders (CGVS, p. 6-7). Dat jullie noch bij uw, noch bij de ouders van uw echtgenoot terecht zouden kunnen weerhoudt jullie er niet van om zelf een woning te huren. Dat uw loon in Iran niet voldoende zou zijn en uw echtgenoot ondertussen België gewend is en niet zeker is van een job in Iran (CGVS, p. 6-7), zijn eveneens motieven die geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de criteria bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u aanhaalde nooit problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 7). U diende zelfs een aanvraag bij de Iraanse ambassade te Brussel in om als leerkracht voor een Iraanse school te werken (CGVS, p. 5, 7). Inzake uw wens om bij uw echtgenoot in België te komen wonen dient opgemerkt te worden dat u de hiertoe geëigende procedure dient te volgen.”* Gelet op voormelde motivering in de bestreden beslissing, mist het betoog van verzoekende partij dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus overigens feitelijke grondslag. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich voor het overige in haar verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van haar asielmotieven, hetgeen evenwel niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Waar verzoekende partij nog lijkt aan te geven voor haar vader te vrezen omdat zij hem de waarheid niet heeft verteld over de wijze waarop zij naar België reisde, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nooit heeft laten blijken dat

zij omwille hiervan haar vader zou vrezen. Overigens kan niet ingezien worden waarom zij problemen met haar vader zou krijgen wanneer deze te weten komt hoe zij naar België is gereisd, namelijk niet via de procedure van gezinshereniging maar op illegale wijze. Immers was haar vader er blijkbaar dermate op gebrand dat verzoekende partij zou vertrekken dat hij haar zelfs nog goud gegeven heeft om haar vertrek te bespoedigen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 6).

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar verschillende internationale rapporten aangaande de situatie van de vrouwen in Iran, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Iran werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Immers houden de door verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven geen enkel verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de criteria bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 18 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT